

KERK-KRANT

GELOOFS... AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 51

Jaargang 9, nummer 14

7 maart 2021

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Derde zondag van de Veertigdagentijd

We zijn halverwege op onze pelgrimstocht naar Pasen. We trekken met Jezus mee en zijn verbonden met God om meer ruimte te maken voor God en voor elkaar. We zijn -virtueel- samen in zijn Naam: Vader, Zoon en heilige Geest. Amen.

Op weg naar vrijheid

Ons leven loopt in een bedding van vreugde en verdriet, van wat mag en wat niet meer mag. Daarom horen we voortdurend vreugdevolle en droeve verhalen. Al die verhalen helpen ons op een of andere wijze mens te worden en ze vergezellen ons onderweg in ons leven.

We bevinden ons nog steeds op de weg naar Pasen, de verrijzenis van Jezus.

Vandaag horen we de aankondiging van die verrijzenis. Maar Jezus kan alleen opstaan in ons hart, hij kan alleen verrijzen als hij door lijden en dood heengaat.

Heel het leven van Jezus staat in het teken van God en van Gods verbond met ons, om ons de weg te wijzen naar echte vrijheid.

Mogen we vandaag openstaan voor het liefdesverbond van God met ons. Mogen we zijn Woord in ons leven toelaten en vanuit dat Woord van God LEVEN en LIEFDE geven.

René Hornikx

***Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl
Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/***

Eerste Lezing: Exodus 20,1-17

We horen tien leefregels die God ons schenkt om in harmonie te leven met elkaar en zo God te eren.

Toen sprak God al de woorden die hier volgen. 'Ik ben de Heer uw God, die u heeft weggeleid uit Egypte, het slavenhuis. Gij zult geen andere goden hebben, ten koste van Mij. Gij zult geen godenbeelden maken, geen afbeelding van enig wezen boven in de hemel, beneden op de aarde of in de wateren onder de aarde. Gij zult u voor hen niet ter aarde buigen en hun geen goddelijke eer

bewijzen; want Ik, de Heer uw God, Ik ben voor hen die Mij haten een jaloeze God die de schuld van de vaders wreekt op hun kinderen, tot het derde en vierde geslacht, maar voor hen die Mij liefhebben en mijn geboden onderhouden een God die goedheid bewijst tot aan het duizendste geslacht. Gij zult de naam van de Heer uw God niet lichtvaardig gebruiken; want de Heer laat degenen die zijn naam lichtvaardig gebruiken niet ongestraft. Denk aan de sabbat; die moet heilig voor u zijn. Zes dagen kunt gij werken en alle arbeid verrichten. Maar de zevende dag is de sabbat voor de Heer uw God. Dan moogt gij geen enkele arbeid verrichten: gij zelf niet, uw zoon niet, uw dochter niet, uw slaaf niet, uw slavin niet, uw dieren niet, zelfs niet de vreemdeling die bij u woont. In zes dagen immers heeft de Heer de hemel, de aarde, de zee met al wat er in is, gemaakt. Maar de zevende dag heeft Hij gerust en zo de sabbat gezegend en tot een heilige dag gemaakt. Eer uw vader en uw moeder. Dan zult gij lang leven op de grond die de Heer uw God u schenkt. Gij zult niet doden. Gij zult geen echtbreuk plegen. Gij zult niet stelen. Gij zult tegen uw naaste niet leugenachtig getuigen. Gij zult uw zinnen niet zetten op het huis van uw naaste; gij zult uw zinnen niet zetten op de vrouw van uw naaste, niet op zijn slaaf, zijn slavin, zijn rund of zijn ezel, op niets wat hem toebehoort'.

Vraag: De drie eerste leefregels gaan over onze verhouding tot God. De andere leefregels hebben betrekking op ons omgaan met elkaar. Helpen de tien leefregels je om in vrede te leven?

Evangelie: Johannes 2,13-25

We horen hoe Jezus ijvert voor het huis van zijn Vader, door orde te brengen in de tempel.

Toen het paasfeest der Joden nabij was, ging Jezus op naar Jeruzalem. In de tempel trof Hij de verkopers van runderen, schapen en duiven aan en ook de geldwisselaars, die daar zaten. Hij maakte een gesel, dreef ze allemaal uit de tempel, ook de schapen en de runderen; het kleingeld van de wisselaars veegde Hij van de tafels en wierp die omver. En tot de duivenhandelaars zei Hij: “Weg met dit alles! Maakt van het huis van mijn Vader geen markthal!” Zijn leerlingen herinnerden zich dat er geschreven

staat: De ijver voor Uw huis zal mij verteren. De Joden richtten zich tot Hem met de woorden: ‘Wat voor teken kunt Gij ons laten zien, dat Gij dit doen moogt?’ Waarop Jezus hun antwoordde: ‘Breekt deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem doen herrijzen.’ Maar de Joden merkten op: ‘Zesenveertig jaar is aan deze tempel gebouwd; zult Gij hem dan in drie dagen doen herrijzen?’ Jezus echter sprak over de tempel van zijn lichaam. Toen Hij dan ook

verrezen was uit de doden, herinnerden zijn leerlingen zich dat Hij dit gezegd had, en geloofden in de Schrift en in het woord dat Jezus gesproken had.

Terwijl Hij bij gelegenheid van het paasfeest in Jeruzalem was, begonnen er velen in zijn Naam te geloven bij het zien van de tekenen die Hij deed. Maar Jezus van zijn kant had geen vertrouwen in hen, omdat Hij allen kende. Hij wist wat er in de mens stak en daarom was het niet nodig dat iemand Hem over de mens inlichtte.

Vraag: Wat zou Jezus met deze actie bedoeld hebben?

**Een mens bidt niet om God de weg te wijzen,
maar om zelf de weg gewezen te krijgen.
*Augustinus***

Heilige Woede

Op onze weg naar Pasen maken we bij de derde stop kennis met een woedende Jezus. Dat gebeurt niet zoveel. Maar als hij ziet hoe de tempel is verworpen tot een plek van winstbejag en eigenbelang wordt hij kwaad. Net zo kwaad als hij ziet dat de Tien Geboden, die tien richtlijnen voor goed leven, zijn verworpen tot een apparaat van wetjes waaraan geen mens kan voldoen, maar die de machthebbers dan wel een stok geven om mee te slaan. 'Keer terug naar je hart', zegt Augustinus, en dat is ook de leuze voor de veertigdagentijd: dat we terugkeren naar de bron.

De Tien Geboden.....

Al jaren lang interviewt dagblad *Trouw* om de veertien dagen bekende en minder bekende Nederlanders over hun beleving van de Tien Geboden. *Gij zult geen afgoden vereren* bijvoorbeeld en de geïnterviewde vertelt dan over zijn godsbeeld en zijn afgoden. Of: *gij zult geen echtbreuk plegen*. Alle mooie en lelijke verhalen over seksualiteit komen dan langs. Soms zegt de geïnterviewde dat de Tien Geboden prachtige voorschriften zijn, maar dat er in onze keiharde wereld vaak niet mee te leven valt. Je moet in het handelsverkeer bijvoorbeeld met de eerlijkheid soms de hand lichten, met je ellebogen werken. En de zondagsrust is uitermate onvoordelig voor de economie. Ja, die geboden moet je soms maar even aan de kant schuiven. En toch... toch zijn de Tien Geboden niet bedoeld om ons te plagen of om met geslepenheid te omzeilen. Het zijn principiële afspraken in de richting van meer menselijkheid. Richtingwijzers, bedoeld als een huis om samen veilig te wonen, als een goed groeiklimaat voor onze kinderen, als een steun voor weduwen en wezen, als een stevige bodem voor zieken en ouden van dagen, een aanwijzing voor de omgang met vreemdelingen. En ook dieren ontvangen hun rechten. Daarom zegt het verhaal dat de Tien Geboden door God zelf in steen werden gegrift. Ze staan als een huis, vormen als het ware een geestelijk huis, een tempel. Ze houden het joodse volk op de been en ook de Universele Rechten van de mens zijn hiervan afgeleid.

...zijn er voor de mens

Maar in de loop der jaren worden er uit behoefte aan eigen gewin allerlei wetjes bij gemaakt. Een vorm van machtsmisbruik door overheden waardoor het gehoorzamen aan die wetjes belangrijker wordt dan de mens. Jezus constateert dan dat de wet er is voor de mens en niet omgekeerd. En daarom lapt hij heel wat van die vrome prietpraat aan zijn laars. Hij wijst op de oorspronkelijke bedoeling: God liefhebben en de medemens. Dat is alles.

De tempelreiniging

Vandaag zien we hem in de tempel, die ook ver is afgeraakt van zijn oorspronkelijke bedoeling. Een fraai statussymbool van grootheidswaan is hij geworden. Wat er in en omheen gebeurde had weinig meer van doen met de oorsprong: eer aan God en vrede voor de mensen. Eigen belang,

winst maken, handel drijven met het heilige: dat was er voor in de plaats gekomen. Jezus voelt een heilige woede in zich opkomen en veegt de tempel schoon. Hij veegt de vloer aan met al dat onechte gedoe. Als dit geen ontmoetingsplaats meer is tussen God en de mens, dan moet hij maar verdwijnen.

Heilige woede

Zo iets is Luther overkomen toen hij in 1514 in Rome was om er enkele augustijnse kloosterzaken te regelen. Kardinalen met een rode hoed schreden als vorsten voorbij, priesters rammelden de mis af, om er zoveel mogelijk te kunnen lezen en er aan te verdienen. Was dit nu het centrum van de katholieke kerk? Zijn woede kwam later. Woede als een heilige kracht, waarmee je halt roept aan wat niet goed is. Het is ook zeker een emotie van deze tijd. Woede, publieke verontwaardiging tegen allerlei misstanden zoals racisme, seksueel misbruik, militaire machtsgrepen, de ondergeschikte rol van vrouwen in kerk en maatschappij, een bureaucratische overheid en ga zo maar door. Kerkelijke en wereldlijke overheden hebben niet veel op met verontwaardigde geluiden, omdat ze de eenheid van de kerk of het land zouden schaden. Maar is dat geen valse eenheid?

Vitale kracht

Niet alleen de overheid, ook wij kunnen schrikken van heilige woede. Niet iedereen loopt voorop, de een is primair reagerend, de ander denkt er nog eens rustig over na. Maar in Jezus zien we iemand die de confrontatie niet uit de weg gaat. 'Waar haal je het recht vandaan?' wordt hem dan gevraagd. 'Breek deze tempel maar af en ik zal hem in drie dagen weer opbouwen'. Dit leidt tot misverstaan, omdat mensen oppervlakkig luisteren. Dan legt Jezus uit dat hij het over de tempel van zijn lichaam heeft. Hij neemt het op zich om zelf een plaats te zijn waar God ontmoet kan worden. 'Ik ben die plaats.' Een mens als ontmoetingsplaats met God.

Wat doen wij?

Wat betekent dit alles voor ons? Durven wij in opstand te komen als wij zien dat onze kerkmanieren aan zeggingskracht hebben ingeboet? Of als wij zien dat we met onze handel meer ons eigen belang dienen dan dat van onze kwetsbare naaste? Nogmaals: niet iedereen hoeft voorop te lopen, maar één ding is zeker: als je niets doet, tast dat je hartstocht en bezieling aan. We leiden dan wel een rustig bestaan, maar zitten ook opgesloten, afgesloten als op een eiland. Als je bij een geloofsgemeenschap hoort dan kun je wel iets met de uitspraak van Huub Oosterhuis: 'een christelijke gemeente is er om je geweten te laten vormen.' Jezus kwam in opstand tegen een gestolde en uitgeholde geloofsbeleving. Wat doen wij als we zien dat in kerk en maatschappij de eerbied en het respect voor de ander en dus voor God in het geding is?

Joost Koopmans osa

Laag op laag

Laag op laag, met elkaar verweven, uit elkaar volgend, op elkaar volgend. Dat geldt voor de wereld en voor onszelf. Nergens is dat zo mooi te zien als in Rome en nergens in Rome beter dan in de S. Clemente.

Wie de kerk binnenkomt, weet niet goed wat hij ziet. Een barok plafond, barokke schilderingen aan de muren, maar de structuur is onbarok, is even eenvoudig en helder als die van de S. Sabina, de vormen zijn die van een vroegchristelijke basiliek. De vloer is twaalfde-eeuws, maar de aandacht gaat spontaan naar het grote absismozaïek dat eveneens uit de twaalfde eeuw stamt.

Op een gouden ondergrond verheft zich het kruis. Jezus hangt er op, Maria en Johannes staan ernaast. Dat is zoals wij het gewend zijn. Voor ons niets bijzonders, maar in Rome eigenlijk uniek. Wat wij niet gewoon zijn, zijn de twaalf duiven die op het kruis zitten en Christus bijna geen plaats laten. Het kruis staat boven een bron, waaruit vier rivieren ontspringen, de vier stromen uit het paradijs. Herten

laven zich aan het water zoals de psalm zegt: als een dorstig hert. Maar uit de bron ontspringt ook een gigantische acanthuskrul die de hele absis vult, eindeloos kronkelend, en in iedere krul is weer iets te zien. In de lagere regionen zijn dat scènes uit het dagelijks leven: een kapelaan, een heer met zijn familie, een vrouw die de kippen voert. Hogerop ontstijgt de voorstelling het aardse en zien we allerlei vogels en helemaal bovenaan lampen. Aarde, lucht en licht, in een geleidelijk opstijgen.

Onder het kruis lopen twaalf schapen als evenzovele apostelen van Jeruzalem en Bethlehem naar het kruis. Aan de zijkant flankeren de profeten Jesaja en Jeremia, de apostelen Petrus en Paulus, de martelaren Laurentius (met rooster) en Clemens (met anker) de absis. Laag op laag dus, de wereld van het Oude Testament, die van het Nieuwe en die van de Kerk, de levende en getuigende gemeenschap. Het mozaïek omvat de hele wereld, van het dagelijkse tot het eeuwige, geconcentreerd op wat wezenlijk is.

En toch: er wringt iets. Ik zei al: voor ons is de Calvarieberg met het kruis en de gestorven Christus, geflankeerd door Maria en Johannes, normaal. Maar het is een middeleeuwse scène en Rome is geen middeleeuwse stad. De twaalf duiven bieden misschien een oplossing. Die zijn voor ons dan weer vreemd. Ik denk dat die duiven die het kruis vullen, een interpretatie zijn van een motief dat wél in de vroegchristelijke kunst in Rome voorkomt,

de *crux gemmata*, het kruis dat bedekt is met edelstenen. In de vroegchristelijke Kerk vermeed men afbeeldingen van het kruis en zeker van de gekruisigde

Christus. Het kruis was een gruwelijke straf, enkel gereserveerd voor slaven en buitenlanders, dat wil zeggen wie geen Romeins burger was. Daarom werd Petrus gekruisigd en Paulus onthoofd, want de laatste was Romeins burger. Als men het kruis al afbeeldde, dan was dat in een onschuldige vorm, waarin de gruwelijkheid geneutraliseerd was: een kruis beladen met edelstenen om te vieren dat door dit kruis de dood overwonnen was. Het mozaïek vertoont dus elementen van de vroegchristelijke en de middeleeuwse iconografie. Maar waarom heeft men in de S. Clemente dan een vroegchristelijk mozaïek middeleeuws geduid en omgewerkt?

Laag op laag. In de S. Clemente is dat nog veel letterlijker te nemen. Deze kerk lijkt een vroegchristelijke basiliek (en men heeft ze lang daarvoor gehouden), maar ze is het niet. In 1857 begon de Ierse dominicaan Mullooly, die in het aangrenzende klooster woonde, een onderneming die de wereld, althans in Rome, grondig zou veranderen. Want anders dan in het mozaïek, waar we opstijgen tot het licht en de verlossing, moeten we nu naar beneden, naar de diepte, laag op laag.

Onder de huidige kerk ligt een andere, een basiliek uit de 4de of 5de eeuw. De zo vroegchristelijk lijkende kerk boven is pas twaalfde-eeuws. In 1084 hielp Robert Guiscard paus Gregorius VII tegen keizer Hendrik IV in een zaak die ons nu niet bezighoudt. Alleen 'helpen' is een relatief begrip. Robert Guiscard brandde de halve stad af, waaronder het deel rond de S.

Clemente. Men probeerde eerst de oude kerk wat op te lappen, maar toen dat geen effect had, bouwde men een nieuwe bovenop het puin van de oude. Laag op laag dus.

Van het oplappen resten nog enkele fresco's uit de late elfde eeuw. Zo bijvoorbeeld de legende van het kind. Clemens was een vooraanstaand lid van de christengemeente in Rome aan het eind van de eerste eeuw en geldt als de derde paus. Uiteindelijk werd hij op transport gesteld en in de Zwarte Zee geworpen, met een anker om de nek. Het wonderbaarlijke liet niet op zich wachten, want één keer per jaar openen de golven zich en lieten ze een pad zien dat bedevaarders gingen om de heilige te vereren bij zijn graf op de bodem van de zee. Vraag me alstublieft niet hoe dat grafmonument daar kwam. Dat is niet relevant. Nu was er eens een vrouw die haar kind in het gewoel was kwijtgeraakt. Pas toen de golven zich weer gesloten hadden, merkte ze dat het kind weg was. Het volgend jaar openen de golven zich opnieuw en zie, op het graf speelde het kind, samen met engelen, waarna

het dit keer wel met zijn moeder mee naar huis keerde. En zo zijn er nog meer fresco's met legenden rond de H. Clemens.

Clemens' relieken werden in de negende eeuw naar Rome overgebracht door Cyrillus en Methodius, de apostelen der Slaven. Ergens in een hoek van de basiliek uit de vijfde eeuw bevindt zich een altaar met opschriften in allerlei Slavische talen. Laag op laag en alles is met elkaar verweven. Voor het altaar in de benedenkerk liggen drie graven. Een ervan is voor de Ierse Canadees Leonard Boyle, gewezen prefect van de Vaticaanse Bibliotheek. Aan het Latijnse grafschrift heb ik nog meegewerkt: alles is met elkaar verweven uiteindelijk, dus ook wijzelf.

Laag op laag. We kunnen nog verder de diepte in. Bij de Slavische opschriften voert een trap naar beneden, naar een smalle ruimte, die eens cultusplaats van Mithras was. Mithras was een uit Iran stammende god die Rome veroverd had als verlossingscultus. Een geduchte concurrent van het christendom dus. Niet alle vroege christenen waren aardig:

met name tegenover de Mithrasaanhangers zijn ze soms tekeer gegaan. Zo werden cultusbeelden verwoest. Cultusplaatsen werden bewust overbouwd zodat de overwinning duidelijk was. En het feest van de geboorte van de zonnegod Mithras werd eveneens ingepalmd. Dat was 25 december. U kent die datum wel. Maar buiten het feit dat de bovenstaande basiliek de cultusplaats van Mithras bedekt, is dit mithreum een van de best bewaarde en toegankelijke.

Een smal steegje, correctie: een heel smal steegje (50 cm?) scheidt het woonblok uit de tweede eeuw waarin de cultusplaats voor Mithras gebouwd was, van een ander pand. Niemand weet wat dat voor een pand was. De bezoeker dwaalt door kamer na kamer, tot hem ineens een geluid treft, het geluid van stromend water. Want hier vloeit een waterloop zonder dat iemand weet waar dit water vandaan komt: een bron? Het is helder en fris en opwekkend, hier bij de kern van de stad. U kunt uw hand er in dopen. Want ook u bent hier nu deel van.

Laag op laag. En beneden stroomt de bron, het water dat leven geeft.

Michiel Verweij

De Stille Omgang

Vanaf mijn eerste tot mijn 25ste heb ik in Amsterdam gewoond. Zoals veel katholieke Amsterdammers heb ik regelmatig De Stille Omgang gelopen. Wat de processie is in Brabant en Limburg, is De Stille Omgang in Amsterdam. Voor ik mijn belevenissen daarover wil vertellen, een stukje geschiedenis.

In maart 1345 werd een ernstig zieke man die in de Kalverstraat woonde, bediend en kreeg ook de laatste communie. Even daarna moest hij overgeven. Het braaksel werd door zijn vrouw in het haardvuur gegooid. Dat was in die tijd gebruikelijk. De volgende morgen wilde zijn vrouw het haardvuur oprakelen. In de as lag de hostie. De vrouw bracht de hostie terug naar de kerk. Maar de volgende ochtend lag de hostie weer in de as. En dit gebeurde nog een derde keer.

Men zag dit als een teken van God. De hostie moest op een plechtige manier terug gebracht worden naar de kerk. Die kerk was toentertijd de oude Nicolaaskerk, niet te verwarren met de Nicolaaskerk tegenover het Centraal

Station, die is van een veel latere tijd. De oude Nicolaaskerk ligt op het Oude Kerkplein en is tijdens de reformatie in protestantse handen overgegaan.

De hostie werd in een processie terug gebracht. In de jaren daarna werd deze sacramentsprocessie jaarlijks gehouden tot in 1578 het verbod op processies van kracht werd.

Op de plek van de woning in de Kalverstraat is een kapel gebouwd 'De Kapel van de Heilige Stede'. Ook deze kapel kwam in protestantse handen. In 1908 is deze kapel gesloopt omdat men bang was dat ze weer in katholieke handen zou komen en er weer katholieke diensten zouden worden gehouden. Dat kun je je nu toch niet meer voorstellen!

Tijdens het processieverbod werden er al door groepjes gelovigen stille tochten gehouden rond 15 maart ter nagedachtenis aan het wonder. In de wet van 1845 kwam weer een processieverbod ondanks de godsdienstvrijheid. In de twintigste eeuw is het processieverbod opgeheven. In 1881 is de eerst georganiseerde Stille Omgang gehouden. Ondanks dat het processieverbod was opgeheven is deze traditie tot nu toe blijven bestaan. Het begin- en eindpunt van deze tocht werd de kapel van het Begijnenhof. De Stille Omgang werd in het weekend na 15 maart 's nachts gelopen door mannen. Vrouwen en kinderen tot twaalf jaar mochten dat niet 's nachts maar deden dat 's morgens vroeg. Zo ging ik ook samen met mijn broer en

zussen rond 15 maart deze Omgang maken. We namen op een gewone doordeweekse ochtend de eerste tram na zes uur. Voor zover we nog niet wakker waren, werden we dat wel door de ochtendkou. We stapten uit bij het Spui en liepen door het poortje het Begijnenhof op en liepen er door het poortje aan de Kalverstraat weer uit. Vanaf daar begon onze tocht. We liepen in stilte en baden ondertussen de rozenkrans. Die hadden we in onze jaszak zitten.

De tocht ging door de Kalverstraat, over de Dam en door De Nieuwendijk. In die anders zo drukke straten was het nog stil. Hier en daar zag je van die groepjes mensen, die net als wij deze Omgang liepen. We gingen verder over het stationsplein en even later liepen we de Warmoesstraat in, weer over de

Dam en daarna door De Nes. Dit laatste stuk lag tegen de Rossebuurt aan. Zowel het eerste stuk door de winkelstraat als dit deel gaf veel aanleiding om onder het bidden rond te kijken. Of er van dat bidden veel terecht kwam weet ik niet meer!

Aan het einde van De Nes liepen we terug naar het Spui en gingen weer door het poortje het Begijnenhof op. In de kapel gingen we nog naar de eucharistieviering. In die kapel is een mooie schildering te zien van de processie zoals die in de Middeleeuwen werd gehouden.

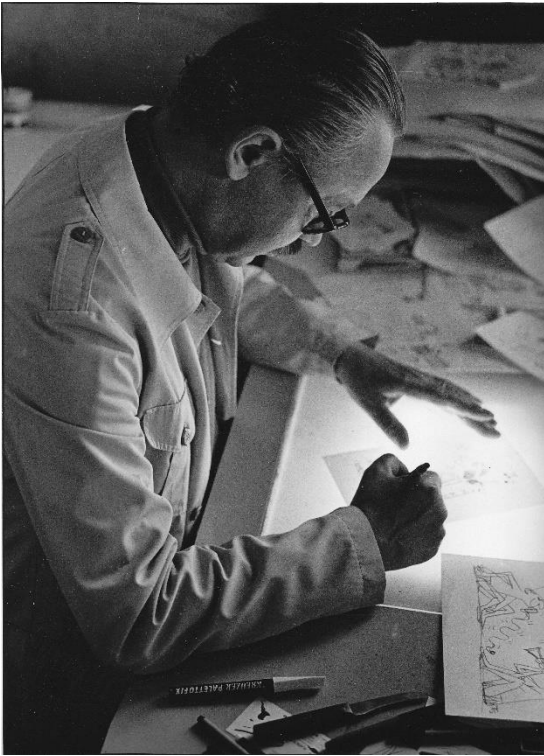
Daarna weer naar huis en konden we ontbijten en voor zover de ochtend nog niet om was naar school. Maar als je de Stille Omgang had gelopen mocht je later op school komen. Dat later was wel een rekbaar begrip. Ach in navolging van Harrie Meelen kan ik best zeggen ook in Amsterdam leek dat katholieke geloof zo gek nog niet.

Wies Kleene

*Leer mij de kunst van het vrije ogenblik.
 Leer me langzamer te lopen,
 om een bloem te zien,
 een paar woorden te wisselen met een vriend,
 een hond te aaien,
 een paar zinnen in een boek te lezen.
 Leer mij langzamer te leven, Heer
 en geef me de wens
 diep in de eeuwige grond te wortelen,
 opdat ik groei naar mijn ware bestemming.*

*Anselm Grün
 (met dank aan Rob Gruintjes)*

Jubileum Ton Smitshuis in Eindhoven

Het is dit jaar 100 jaar geleden dat cartoonist Ton Smits in Veghel werd geboren. Hij was heel bekend in Amerika, veel minder in zijn eigen land. Toch heeft hij niet overwogen om permanent naar Amerika te gaan. Hij was en bleef Brabander.

Zijn echtgenote, Lidwien Smits, enthousiast medewerkster binnen onze Geloofsgemeenschap, beheert de nalatenschap in het *Ton Smitshuis*, het roze-blaue huis aan de rand van Genneper Parken, hartje Eindhoven: nog vrijwel in de oorspronkelijke staat.

In Amerika werd Ton op handen gedragen en maakte hij jarenlang cartoons voor gezaghebbende tijdschriften als *The New Yorker*, *Look*, *Esquire* en *The Saturday Evening Post*. In Nederland kwamen zijn cartoons onder andere in het *Helmonds- en Eindhovens Dagblad* en *Panorama*.

In 1964 ontving Smits de Gouden Palm voor de cartoonstrip 'Het Kuikentje'. In het Ton Smitshuis worden nog regelmatig tentoonstellingen georganiseerd en in dit jubileumjaar zijn een reeks activiteiten gepland. Onder meer de tentoonstelling: Een zoektocht van een cartoonist, tot half mei. Later activiteiten o.a. in samenwerking met de Bibliotheek en het Sint Lucas. Uiteraard afhankelijk van de coronamaatregelen.

Voor informatie zie de website: www.tonsmitshuis.nl.

We wensen Lidwien heel veel succes en hopen dat de geplande activiteiten doorgang kunnen vinden, zowel in het Ton Smitshuis, Jacob Reviuslaan 25, als elders.

*Namens het bestuur van de Geloofsgemeenschap Augustinus,
Carla Piscaer*

Maria 2.0

Terwijl in Nederland de katholieke gemeenschap de laatste jaren in een soort voortdurende winterslaap verkeert, is er bij onze oosterburen volop leven in de kerkelijke brouwerij. De in 2019 door katholieke vrouwen opgerichte beweging "Maria 2,0", die

volledige emancipatie van de vrouw in de Kerk en bestrijding van allerlei misstanden nastreeft, heeft afgelopen maand in heel katholiek Duitsland luid van zich laten horen. "Maria 2,0" heeft aan talrijke kerken, met een knipooeg naar Luther, een aantal stellingen opgehangen die aan duidelijkheid weinig te wensen overlaten. De kern hiervan heb ik hieronder samengevat.

- Zij zet zich in voor volledige gelijkberechtiging van vrouwen en mannen in de Kerk en strijdt tegen seksueel misbruik, voor afschaffing van het celibaat en voor een minder rigide seksuele moraal.
- Zij streeft naar een structuur van de Kerk waarin macht plaats maakt voor gezamenlijke verantwoordelijkheid.
- In geval van seksueel misbruik dient de onderste steen boven te komen. Transparantie ontbreekt nog steeds in veel gevallen.
- De officiële kerkelijke seksuele moraal doet geen recht aan een waarachtig christelijk mensbeeld en wordt derhalve door de grote meerderheid van de gelovigen niet serieus genomen. Aanpassing is derhalve dringend gewenst.

De Duitse bisschoppenconferentie heeft onlangs enig begrip getoond voor deze verlangens en erkent dat veranderingen nodig zijn. Via de door hen in het leven geroepen "Synodale weg" is het in elk geval bespreekbaar. Vanuit Rome is weinig enthousiast op deze ontwikkelingen gereageerd.

Harrie Meelen

Nieuw leven voor de Singer van mijn oma – live verslag

Beste mevrouw Ikele,

Op mijn zolder staat een antieke Singer trapnaaimachine, die van mijn oma is geweest. Op Facebook las ik over de naaiopleiding voor meisjes in Congo. Is het mogelijk om via uw stichting Bambale de naaimachine te schenken aan deze meisjes? Graag hoor ik uw reactie!

Beste mevrouw van der Kam,

Hartelijk dank voor uw bericht. Met betrekking tot uw vraag over de trapnaaimachine zou ik u willen vragen of het misschien mogelijk is hiervan een afbeelding te sturen. In Congo wordt nog wel gewerkt met deze machines omdat er niet altijd en overall elektriciteit aanwezig is, mogelijk kan hij toch ingezet worden voor ons project. Heel attent dat u hierbij aan ons project heeft gedacht, dank u wel. Hopelijk zijn de andere kerkbezoekers/leden even enthousiast als u, dan gaat het vast goed komen met de vastenactie 😊 Met vriendelijke groet, Gerda Ikele

Dit zijn wat foto's van mijn Singer trapnaaimachine. Hij heeft een zogenaamde projectiel-schietspoel, dat is een sterk en betrouwbaar mechaniek. Mijn oude tante heeft het frame en de kap groen geschilderd, al vele jaren geleden. Hopelijk is dat geen bezwaar?? De poot kan eenvoudig, voor het vervoer, los worden gehaald. Hopelijk staat hij straks in de school van Bambale en hebben de meisjes er nog jaren plezier van. Dat zou ik heel fijn vinden.

Beste mevrouw van der Kam,

Wat een mooie trapnaaimachine. Hij zou inderdaad heel erg goed bruikbaar zijn voor de naaiopleiding van onze school in Kisantu. Zeker nu we weten dat de poot los kan worden gemaakt van de machine, zodat het wat makkelijker is om de machine te vervoeren. We zouden er heel erg blij mee zijn. De kleur is uiteraard helemaal geen bezwaar, wel lekker vrolijk toch? Dan weten we zeker dat we hem niet kwijt kunnen raken.

Mogelijk kunnen we hem bij u komen ophalen als dat geen bezwaar is. Het zou zelfs kunnen zijn dat er aanstaande maandag weer een aantal materialen naar Congo verzonden worden, indien mogelijk kunnen we dan ook de naaimachine meesturen als dat voor u geen probleem is. Ik hoor graag van u wat het beste uitkomt. Alvast heel erg bedankt. Met vriendelijke groet, Gerda Ikele

Er staat helaas geen bus in de gang van onze kapel. Daarom vragen we u om uw bijdrage over te maken op rekeningnummer NL27.INGB.0007.5262.49 ten name van Stichting Geloofsgemeenschap Augustinus onder vermelding van "vastenactie 2021". Hartelijk dank voor uw bijdrage!

Knipsels 18

Wil je vasten in de Veertigdagentijd?

Tips uit Vaticaanstad met de woorden van paus Franciscus

- Vast weg (Fast from...) van pijnlijke woorden en zeg vriendelijke woorden
- Vast weg van treurnis en ben vol van dankbaarheid
- Vast weg van boosheid, maar wees vol geduld
- Vast weg van pessimisme, maar wees vol van hoop
- Vast weg van zorgen en vertrouw op God
- Vast weg van klagen, overweeg eenvoud
- Vast weg van druk en bid veel
- Vast weg van bitterheid en vul je hart met vreugde
- Vast weg van egoïsme en ben meelevend
- Vast weg van wrok en verzoen je
- Vast weg van woorden, ben stil en luister.

('Do you want to fast this Lent?' vertaald door bewoners van Catharinahof - Nijmegen)

Aan het CDA

'Macht is om te dienen, niet om te heersen'. 'Dat iedereen naast zijn betaalde baan op vrijwillige basis moet meewerken aan de vormgeving van de maatschappij, in dienst van het Koninkrijk van God, dat is gewoon je christelijke opdracht.' (Hannie van Leeuwen †2018. Zij was het sociale gezicht van het CDA.)

Trage vragen

'Dat zijn vragen die tijd nodig hebben om naar binnen te sijpelen, die tijd nodig hebben om bewust wakker te worden, en nog meer tijd vragen om er voor onszelf een antwoord op te vinden.' (Geestelijke gezondheidszorg)

Wibi Augustinus Soejadi

Deze wereldberoemde componist en concertpianist (*1970) spreekt in interviews vrijmoedig over zijn katholieke opvoeding en geloof. 'We mochten voor het slapen gaan niet zomaar een versje opzeggen, nee, we moesten danken voor alles wat we hadden gekregen en voor alles wat we hadden mogen meemaken die dag. Dat begreep ik heel goed.' Een musicus is per definitie gelovig, dat kan niet anders. Muziek is niet tastbaar, waar komt het vandaan? Je ziet het niet, maar je voelt het wel. Zo is het ook met God. Ik kan God niet waarnemen, ik kan Hem ook niet begrijpen, maar ik heb overduidelijk en continu het gevoel dat Hij er is.' Mijn tweede naam is Augustinus. Die hebben mijn ouders me bewust gegeven. Augustinus stond lijnrecht tegenover Pelagius, die de erfzonde ontkende en stelde dat de mens een volledig vrije wil heeft. Ik geloof in genade en een beetje vrije

wil. Iedereen krijgt een geschenk en moet daar vervolgens iets mee gaan doen.'

Op de wc bij een ander

In vraag- en antwoordrubrieken kom je de vreemdste dingen tegen. Zo vertelt iemand aan Beatrijs in de Trouwrubriek 'Moderne manieren' dat een studievriend die op loopafstand woont de gewoonte heeft om bij hen naar de wc te gaan voor de grote boodschap. Gewoon als hij even langs komt voor een kop thee of als hij na het sporten komt uitblazen. Soms duikt hij na binnenkomst meteen de wc in. 'Zijn poep-odeur neemt hij dan mee de woonkamer in.' De briefschrijver stoort zich hieraan en vraagt zich af welke etiquette hier voor bestaat. Beatrijs antwoordt dat langdurig wc-bezoek onder de categorie privégedrag valt dat beter tot het eigen huis beperkt kan blijven. Logés uitgezonderd geldt het als ongepast om bij vrienden uitgebreid je darmen te gaan legen. Het kan een keer gebeuren bij hoge nood, maar wie er een gewoonte van maakt, promoveert zichzelf ongevraagd van passant tot huisgenoot!

Verzameld door Joost Koopmans

Gebed voor de zondag

God van liefde,
U bent zo ver weg en toch dichtbij,
zoveel groter dan wij kunnen bedenken.
In Jezus bent U ons nabij gekomen,
omdat hij deed wat U hem opdroeg.
We vragen U,
schenk ons de moed en de kracht van de heilige Geest
om te gaan leven naar wat Jezus ons leert.
Dan bereiden we een thuis voor U onder ons.
Dit vragen we U voor vandaag, morgen en altijd.

Amen.

Bezinning

God, als het in deze wereld zou draaien
om wat Gij belangrijk vindt,
dan zag de aarde er anders uit.

Dan was er geen oorlog en geen ruzie meer.
Dan zouden de mensen veel meer met elkaar delen.
Dan zouden mensen met geld en macht
een stapje achteruit zetten
en zou iedereen beter tot zijn recht kunnen komen.

God, geef dat we beseffen dat het niet om geld gaat,
maar om liefde.
Dat het gaat om aandacht voor U en voor elkaar.
Help ons om ons leven te bouwen
op wat echt belangrijk is.
(naar Greet Brokerhof-van der Waa)

Vraag: Wat is voor je belangrijk in het leven?

Zending

Leg zegenend uw handen op onze oren,
dat we met aandacht luisteren.

Leg zegenend uw handen op onze ogen,
dat we met liefde kijken.

Leg zegenend uw handen op onze mond,
dat we goede woorden spreken.

In de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.